

Насоки

Насоки № 2/2018 относно дерогациите по член 49 от Регламент 2016/679

Приети на 25 май 2018 г.

Съдържание

1. ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ.....	3
2. СПЕЦИФИЧНО ТЪЛКУВАНЕ НА РАЗПОРЕДБИТЕ НА ЧЛЕН 49	7
2.1 Субектът на данните изрично е дал съгласието си за предлаганото предаване на данни, след като е бил информиран за свързаните с трансфера възможни рискове за субекта на данните поради липсата на решение относно адекватното ниво на защита и на подходящи гаранции (член 49, параграф 1, буква а).....	7
2.1.1 Съгласието трябва да бъде дадено изрично.....	7
2.1.2 Съгласието трябва да бъде конкретно за съответното предаване на данни/съвкупност от предавания на данни.....	8
2.1.3 Съгласието трябва да бъде информирано, особено що се отнася до възможните рискове от предаването на данните	8
2.2 Предаване, необходимо за изпълнението на договор, сключен между субекта на данните и администратора, или за изпълнението на преддоговорни мерки, предприети по искане на субекта на данните (член 49, параграф 1, буква б).....	10
2.3. Предаване, необходимо за сключването или изпълнението на договор, сключен в интерес на субекта на данните между администратора и друго физическо или юридическо лице (член 49, параграф 1, буква в)	11
2.4 Предаването е необходимо поради важни причини от обществен интерес (член 49, параграф 1, буква г)	12
2.5 Предаването е необходимо за установяването, упражняването или защитата на правни претенции (член 49, параграф 1, буква д)	13
2.6. Предаването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на други лица, когато субектът на данните е физически или юридически неспособен да даде своето съгласие (член 49, параграф 1, буква е)	15
2.7. Предаване от публичен регистър (член 49, параграф 1, буква ж) и член 49, параграф 2). 16	
2.8. Неоспорими законни интереси (член 49, параграф 1, втора алинея)	17

Европейският комитет по защита на данните

Като взе предвид член 70, параграф 1, букви д) и й) от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО.

ПРИЕ СЛЕДНИТЕ НАСОКИ:

1. ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Настоящият документ има за цел да се предоставят насоки за прилагането на член 49 от Общия регламент относно защитата на данните (ОРЗД)¹ във връзка с дерогациите при предаването на лични данни на трети държави.

Документът се основава на предишната дейност² на Работната група от органите на ЕС за защита на данните, създадена съгласно член 29 от Директивата за защита на личните данни, която е поета от Европейския комитет по защита на данните (ЕКЗД) по отношение на въпроси от централно значение, които възникват при прилагането на дерогации в контекста на предаването на лични данни на трети държави. Този документ ще бъде преразгледан и, ако е необходимо, актуализиран въз основа на практическия опит, придобит с прилагането на ОРЗД.

При прилагането на член 49 трябва да се има предвид, че съгласно член 44 износителят на данни, който предава лични данни на трети държави или международни организации, трябва също да отговаря на условията на другите разпоредби на ОРЗД. Всяко обработване на данни трябва да се извършва при спазване на съответните разпоредби за защита на данните, по-специално членове 5 и 6. Следователно трябва да се приложи тест, който се състои от два етапа: първо, обработването на данните трябва да се извършва при наличие на правно основание и при спазване на всички съотносими разпоредби на ОРЗД, и второ, трябва да се спазват разпоредбите на глава V.

Член 49, параграф 1 гласи, че при липса на решение относно адекватното ниво на защита или на подходящи гаранции предаването или съвкупността от предавания на лични данни на трета държава или международна организация се извършва само при определени условия. В същото време член 44 изисква всички разпоредби в глава V да се прилагат по такъв начин, че да се гарантира, че нивото на защита на физическите лица, осигурено от ОРЗД, няма да бъде застрашено. Това означава също, че прибягването до дерогациите по член 49 не следва никога да води до положение, при което може да бъдат нарушени основни права³.

¹ РЕГЛАМЕНТ (ЕС) 2016/679 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните).

² Работна група по член 29, Работен документ относно общото тълкуване на член 26, параграф 1 от Директива 95/46/ЕО, 25 ноември 2005 г. (WP114)

³ Работна група по член 29, WP 114, стр. 9, и Работен документ относно наблюдението на електронните съобщения за целите на разузнаването и националната сигурност (WP228), стр. 39.

Като предшественик на ЕКЗД, Работната група по член 29 дълго време препоръчваше като най-добра практика при предаването на данни да се прилага стъпаловиден подход⁴, при който се отчита най-напред дали третата държава осигурява адекватно ниво на защита и се гарантира, че експортираните данни ще бъдат защитени в третата държава. Ако нивото на защита не е адекватно с оглед на всички обстоятелства, износителят на данни следва да обмисли осигуряването на подходящи гаранции. Ето защо, износителите на данни следва най-напред да се насочат към възможностите за трансфер на данни в рамките на един от механизмите, включени в членове 45 и 46 от ОРЗД, и само при липсата на такива механизми да използват дерогациите, предвидени в член 49, параграф 1.

Поради това, дерогациите по член 49 са изключения от общия принцип, че лични данни могат да бъдат предавани на трети държави само ако е предвидено адекватно ниво на защита в третата държава или ако са предоставени подходящи гаранции, а субектите на данни имат приложими и ефективни права, за да продължат да се ползват от основните си права и гаранции⁵. Поради този факт и в съответствие с принципите, присъщи на европейското право⁶, дерогациите трябва да се тълкуват ограничително, така че изключението да не се превръща в правило⁷. Това се подкрепя и от формулировката на заглавието на член 49, в която се посочва, че дерогациите трябва да се използват в особени случаи („Дерогации в особени случаи“).

Поради това, когато обмислят предаването на лични данни на трети държави или международни организации, износителите на данни следва да изберат такива условия, които предоставят на субектите на данни гаранция, че ще продължат да се ползват от основните права и гаранции, на които имат право, при обработването на техните данни, след извършване на трансфера. Тъй като дерогациите не предоставят адекватна защита, нито подходящи гаранции за предаването на лични данни, и предвид че не се изисква никакво предварително разрешение от надзорните органи за предаването на данни въз основа на дерогация, предаването на лични данни на трети държави въз основа на дерогация води до увеличаване на рисковете за правата и свободите на съответните субекти на данни.

Износителите на данни следва също така да имат предвид, че при липсата на решение относно адекватното ниво на защита, правото на Съюза или правото на държава членка може, по важни причини от обществен интерес, изрично да определи ограничения за предаването на специални категории данни на трета държава или международна организация (член 49, параграф 5).

Предавания, засягащи отделни случаи, и неповторяеми предавания

ЕКЗД отбелязва, че терминът „засягащ отделен случай“ се използва в съображение 111, изразът „не е повторяемо“ се използва в дерогацията за „неоспоримите законни интереси“ по член 49, параграф 1, втора алинея. Тези термини показват, че такива предавания на данни могат да се

⁴ Работна група по член 29, WP114, стр. 9.

⁵ Съображение 114

⁶ Работна група по член 29, WP114, стр. 7.

⁷ Вж. Работна група по член 29, WP114, стр. 7. Съдът на Европейските общности многократно е подчертавал, че „защитата на основното право на зачитане на личния живот на равнище на Съюза изисква дерогациите и ограниченията на защитата на личните данни да се въвеждат в границите на строго необходимото“ (решения от 16 декември 2008 г., Satakunnan Markkinapörssi и Satamedia, C-73/07, т. 56; от 9 ноември 2010 г., Volker und Markus Schecke и Eifert, C 92/09 и C 93/09, т. 77; решение Digital Rights, т. 52, и от 6 октомври 2015 г., Schrems, C 362/14, т. 92, и от 21 декември 2016 г., Tele2 Sverige AB, C 203/15, т. 96). Вж. също така доклада относно Допълнителния протокол към Конвенция 108 за контролните органи и трансграничните потоци от данни, член 2, параграф 2, буква а), стр. 6, достъпен на адрес <https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/181.1>

извършват повече от веднъж, но не редовно, и биха възникнали извън редовния курс на действие, например при произволни, неизвестни обстоятелства и в рамките на произволни интервали от време. Например, предаване на данни, което се извършва редовно в рамките на установени взаимоотношения между износителя на данни и определен вносител на данни, по принцип може да се счита за системно и повторяемо и следователно не може да се счита за засягащо отделен случай или за неповторяемо. Освен това даден трансфер на данни например ще се счита за незасягащ отделен случай или за повторяем, когато вносителят на данни е получил пряк достъп до база данни (напр. чрез интерфейс към ИТ приложение) на обща основа.

В съображение 111 се прави разлика между дерогациите, като се посочва изрично, че дерогациите във връзка с „договор“ или „правни претенции“ (член 49, параграф 1, първа алинея, букви б), в) и д) се ограничават до предавания, „които засягат отделни случаи“, докато такова ограничение не е налице за „дерогацията при изрично съгласие“, „дерогацията по важни причини от обществен интерес“, „дерогацията за жизненоважни интереси“ и „дерогацията при предаване на данни от регистър“ съгласно член 49, параграф 1, първа алинея, букви а), г), е) и съответно ж).

Въпреки това е нужно да се подчертае, че дори дерогациите, които не се ограничават изрично до предавания, „засягащи отделни случаи“, или „неповторяеми“ предавания, трябва да се тълкуват по начин, който не противоречи на самото естество на дерогациите като изключения от правилото личните данни да не могат да бъдат предавани на трета държава, освен ако тази държава не осигури адекватно ниво на защита на данните или ако вместо това не бъдат въведени подходящи гаранции⁸.

Критерий за необходимост

Едно от основните условия за използване на няколко дерогации е предаването на данни да бъде „необходимо“ за определена цел. Критерият за необходимост следва да се прилага, за да се оцени възможното използване на дерогациите по член 49, параграф 1, букви б), в), г), д) и е). Този критерий налага износителят на данни в ЕС да направи оценка на това, дали предаването на лични данни може да се счита за необходимо за конкретната цел на дерогацията, която ще се използва. За повече информация относно конкретното прилагане на критерия за необходимост при всяка от посочените дерогации вж. съответните раздели по-долу.

Член 48 във връзка с дерогациите

С ОРЗД се въвежда нова разпоредба в член 48, която трябва да бъде взета предвид, когато се предвиждат предавания на лични данни. В член 48 и съответстващото съображение 115 е посочено, че сами по себе си решенията, взети от органи, съдилища или трибунали на трети държави, не дават законно основание за предаване на данни на трети държави. Поради това предаването на данни вследствие на решение, взето от органи на трета държава, е при всички положения законосъобразно само ако отговаря на условията, предвидени в глава V⁹.

В случай че е налице международно споразумение, например договор за правна взаимопомощ (MLAT), дружествата от ЕС като цяло следва да отказват преки молби и да насочват изискващия орган от трета държава към съществуващ MLAT или споразумение.

⁹Вж. четвъртото изречение от съображение 115:

Това тълкувание следва отблизо и член 44, в който се определя основен принцип, приложим за всички разпоредби на глава V, за да се гарантира, че нивото на защита на физическите лица, осигурено от ОРЗД, няма да бъде застрашено.

2. СПЕЦИФИЧНО ТЪЛКУВАНЕ НА РАЗПОРЕДБИТЕ НА ЧЛЕН 49

2.1 Субектът на данните изрично е дал съгласието си за предлаганото предаване на данни, след като е бил информиран за свързаните с трансфера възможни рискове за субекта на данните поради липсата на решение относно адекватното ниво на защита и на подходящи гаранции (член 49, параграф 1, буква а)

Общите условия за считането на съгласието за валидно са определени в член 4, точка 11)¹⁰ и член 7 от ОРЗД¹¹. Работната група по член 29 предоставя насоки относно тези общи условия във връзка със съгласието в отделен документ, който е одобрен от ЕКЗД¹². Тези условия се прилагат и по отношение на съгласието в контекста на член 49, параграф 1, буква а). Съществуват обаче специфични, допълнителни елементи, които се изискват, за да може съгласието да се счита за валидно правно основание за международно предаване на данни на трети държави и международни организации, както е предвидено в член 49, параграф 1, буква а). Настоящият документ ще се съсредоточи върху тях.

Поради това, раздел 1 от настоящите насоки следва да се четата заедно с Насоките на Работната група по член 29 относно съгласието, одобрени от ЕКЗД, в които е представен по-подробен анализ на тълкуванието на общите условия и критериите за съгласие съгласно ОРЗД¹³. Следва също така да се отбележи, че съгласно член 49, параграф 3 публичните органи не могат да разчитат на тази дерогация при упражняването на своите публични правомощия.

Член 49, параграф 1, буква а) гласи, че лични данни може да се трансферират на трета държава или международна организация при липса на решение относно адекватното ниво на защита съгласно член 45, параграф 3 или на подходящи гаранции съгласно член 46, включително задължителни фирмени правила, при условие че „субектът на данните изрично е дал съгласието си за предлаганото предаване на данни, след като е бил информиран за свързаните с предаването възможни рискове за субекта на данните поради липсата на решение относно адекватното ниво на защита и на подходящи гаранции“.

2.1.1 Съгласието трябва да бъде дадено изрично

Съгласно член 4, точка 11 от ОРЗД всяко съгласие следва да бъде свободно изразено, конкретно, информирано и недвусмислено. По отношение на последното условие член 49, параграф 1, буква а) е по-строг, тъй като изисква „изрично“ съгласие. Това е също така ново изискване в сравнение с член 26, параграф 1, буква а) от Директива 95/46/ЕО, в което се изисква само „недвусмислено“ съгласие. В ОРЗД се изисква изрично съгласие в ситуациите, в които могат да се появят конкретни рискове за защитата на данните, и следователно — висока степен на контрол над личните данни, какъвто е случаят с обработването на специални категории данни (член 9, параграф 2, буква а) и с автоматизираните решения (член 22, параграф 2, буква в). Такива конкретни рискове се появяват и в контекста на международното предаване на данни.

¹⁰ Съгласно член 4, точка 11 от ОРЗД „съгласие на субекта на данните“ означава всяко свободно изразено, конкретно, информирано и недвусмислено указание за волята на субекта на данните, посредством изявление или ясно потвърждаващо действие, което изразява съгласието му свързаните с него лични данни да бъдат обработени.

¹¹ Допълнителни насоки във връзка със съгласието са посочени и в съображения 32, 33, 42 и 43.

¹² Вж. Насоките на Работната група по член 29 относно съгласието по Регламент (ЕС) 2016/679 (WP259).

¹³ Пак там.

За допълнителни насоки относно изискването за изрично съгласие и за другите приложими изисквания, които са необходими, за да може съгласието да бъде сметено за валидно, моля, направете справка с Насоките на Работната група по член 29 относно съгласието, които са одобрени от ЕКЗД¹⁴.

2.1.2 Съгласието трябва да бъде конкретно за съответното предаване на данни/съвкупност от предавания на данни

Едно от изискванията за валидно съгласие е то да бъде конкретно. Следователно, за да представлява валидно основание за предаване на данни съгласно член 49, параграф 1, буква а), е необходимо съгласието да бъде дадено конкретно за съответното предаване на данни или съвкупност от предавания на данни.

Думата „конкретно“ в определението за съгласие има за цел да се осигурят известен контрол от страна на потребителя и прозрачност за субекта на данните. Това е тясно свързано и с изискването съгласието да бъде „информирано“.

Тъй като съгласието трябва да бъде конкретно, понякога е невъзможно да се получи предварителното съгласие на субекта на данни за бъдещо предаване към момента на събирането на данните, например ако настъпването и конкретните обстоятелства на дадено предаване на данни не са известни в момента на отправяне на искането за получаване на съгласие, не може да се направи оценка на въздействието върху субекта на данните. Например, ако дружество от ЕС събира данни на своите клиенти за конкретна цел (доставка на стоки), без да има предвид, към съответния момент, предаването на тези данни на трета страна извън ЕС. Няколко години по-късно обаче същото дружество е придобито от дружество, което не е от ЕС и желае да предаде личните данни на своите клиенти на друго дружество извън ЕС. За да може това предаване на данни да бъде валидно на основание на дерогацията, свързана със съгласието, субектът на данните следва да даде съгласието си за това конкретно предаване на данни към момента на неговото предвиждане. Поради това съгласието, дадено към момента на събирането на данните от дружеството от ЕС за целите на доставката, не е достатъчно, за да се обоснове използването на тази дерогация за предаването на лични данни извън ЕС, което се предвижда на по-късен етап.

Следователно, износителят на данни трябва направи необходимото, за да получи конкретно съгласие преди да се предадат данните, дори ако това се случи след събирането им. Това изискване е свързано и с необходимостта съгласието да бъде информирано. Възможно е да се получи конкретното съгласие на даден субект на данни преди предаването и към момента на събирането на личните данни, при условие че това конкретно предаване на данни се съобщава на субекта на данните и обстоятелствата около предаването не се променят, след като лицето даде конкретното си съгласие. Следователно, износителят на данни трябва да се увери, че са спазени и изискванията, посочени в раздел 1.3 по-долу.

2.1.3 Съгласието трябва да бъде информирано¹⁵, особено що се отнася до възможните рискове от предаването на данните

Това условие е особено важно, тъй като укрепва и доуточнява общото изискване за „информирано“ съгласие, което се прилага по отношение на всяко съгласие и е посочено в член

¹⁴ Пак там.

¹⁵ Общите изисквания за прозрачност, посочени в членове 13 и 14 от ОРЗД, също следва да бъдат спазени. За повече информация вж. Насоките относно прозрачността съгласно Регламент (ЕС) 2016/679 (WP 260).

4, точка 11¹⁶. Само по себе си общото изискване за „информирано“ съгласие изисква в случай на съгласие, което представлява законосъобразно основание, съгласно член 6, параграф 1, буква а), за предаване на данни, физическото лице да бъде надлежно информирано предварително за конкретните обстоятелства, свързани с трансфера (т.е. самоличността на администратора на данни, целта на предаването, вида на данните, наличието на право на оттегляне на съгласието, самоличността на получателите или тяхната категория)¹⁷.

Освен това общо изискване за „информирано“ съгласие, когато лични данни се предават на трета държава съгласно член 49, параграф 1, буква а), тази разпоредба изисква субектите на данни да бъдат също така информирани за специфичните рискове, произтичащи от факта, че техните данни ще бъдат предадени на държава, която не осигурява адекватна защита, и че не се прилагат подходящи гаранции, предназначени да осигурят защита на данните. Предоставянето на тази информация е от съществено значение, за да се даде възможност на лицето да даде съгласие, бидейки напълно запознато с тези конкретни факти, свързани с предаването на данни. Следователно, ако това не е налице, дерогацията няма да се прилага.

В информацията, предоставяна на субектите на данни, за да се получи съгласие за предаване на личните им данни на трети страни, установени в трети държави, следва също така да се посочат всички получатели или категории получатели на данни и всички държави, на които се предават лични данни, фактът, че съгласието представлява законосъобразно основание за предаването и че третата държава, на която ще бъдат предадени данните, не предвижда адекватно ниво на защита на данните въз основа на решение на Европейската комисия¹⁸. Освен това, както е посочено по-горе, трябва да се предостави информация относно възможните рискове за лицето, произтичащи от липсата на адекватна защита в третата държава и липсата на подходящи гаранции. Такова уведомяване, което може да бъде стандартизирано, следва да включва например информация, че в третата държава може да не съществува надзорен орган и/или да не са предвидени принципи за обработване на данни и/или права на субектите на данни.

В конкретния случай, когато трансфера на данни се извършва, след като са събрани лични данни от субекта на данните, износителят на данни следва да информира лицето за предаването им и за свързаните с това рискове, преди предаването да се състои, за да получи изричното му съгласие за „предлагания“ трансфер на данни.

Както се вижда от изложения по-горе анализ, в ОРЗД е определен висок праг за използване на дерогацията, свързана със съгласието. Този висок праг, съчетан с факта, че съгласието, предоставено от субект на данни, може да бъде оттеглено по всяко време, означава, че съгласието може да се окаже неизпълнимо дългосрочно решение за предавания на данни на трети държави.

¹⁶ Вж. Насоките на Работната група по член 29 относно съгласието по Регламент (ЕС) 2016/679 (WP259).

¹⁷ Пак там, стр. 13.

¹⁸ Последното изискване също произтича от задължението за информиране на субектите на данни (член 13, параграф 1, буква е), член 14, параграф 1, буква д).

2.2 Предаване, необходимо за изпълнението на договор, сключен между субекта на данните и администратора, или за изпълнението на преддоговорни мерки, предприети по искане на субекта на данните (член 49, параграф 1, буква б)

С оглед на съображение 111 предаването на данни на основание на тази дерогация може да се извърши, „когато предаването **засяга отделни случаи и е необходимо** във връзка с договор (...)¹⁹.

По принцип, макар и дерогациите, свързани с изпълнението на договор, да изглеждат потенциално доста широки, те се ограничават от критериите за „необходимост“ и за „предавания, засягащи отделни случаи“.

Необходимост от предаването на данни

„Критерият за необходимост“²⁰ ограничава броя на случаите, в които може да се прибегне до член 49, параграф 1, буква б)²¹. Той изисква тясна и съществена връзка между предаването на данните и целите на договора.

Тази дерогация не може да се използва например, когато за стопански цели дадена корпоративна група е централизирала управлението на своите плащания и човешки ресурси за целия си персонал в трета държава, тъй като не съществува пряка и обективна връзка между изпълнението на трудовия договор и такова предаване²². Други основания за предаване, предвидени в глава V, като стандартни договорни клаузи или задължителни фирмени правила, могат обаче да бъдат подходящи за конкретното предаване.

От друга страна, трансферът на лични данни на техните клиенти — физически лица, от туристически агенти на хотели или други търговски партньори, от които се изисква да организират престоя на тези клиенти в чужбина, може да се счита за необходимо за целите на договора, сключен между туристическия агент и клиента, тъй като в този случай има достатъчно тясна и съществена връзка между предаването на данните и целите на договора (организиране на пътуването на клиентите).

Тази дерогация не може да се прилага за предаването на допълнителна информация, която не е необходима за изпълнението на договора, или съответно за изпълнението на преддоговорни мерки, поискани от субекта на данните²³; следователно за допълнителни данни ще бъде необходимо използването на други инструменти.

Предавания, засягащи отделни случаи

Лични данни могат да бъдат предавани съгласно тази дерогация само, когато предаването им засяга отделни случаи²⁴. Трябва да се установи за всеки отделен случай, дали предаванията или предаването на данни се окачествява като „засягащо отделен случай“ или „незасягащо отделен случай“. Трансферът може да се счита за засягащ отделен случай, например ако лични данни на

¹⁹ Критерият за „засягащи отделни случаи“ предавания е установен в съображение 111 и се прилага към дерогациите по член 49, параграф 1, букви б), в) и д).

²⁰ Вж. също Становище 06/2014 на Работната група по член 29 относно понятието за законни интереси на администратора на лични данни съгласно член 7 от Директива 95/46/ЕО (WP217).

²¹ Изискването за „необходимост“ се намира и в дерогациите, посочени в член 49, параграф 1, букви в)—е).

²² Освен това, то няма да се разглежда като засягащо отделни случаи (вж. по-долу).

²³ В по-общ план всички дерогации по член 49, параграф 1, букви б)—е) позволяват само да се предават данните, които са необходими за целите на предаването.

²⁴ За общото определение на термина „засягащ отделен случай“ вж. стр. 4.

мениджър по продажбите, който в изпълнение на своя договор за наемане на работа пътува до различни клиенти в трети държави, трябва да се изпратят на тези клиенти, за да бъдат организирани срещите. Предаването би могло също така да се счита за засягащо отделен случай, ако банка в ЕС предаде лични данни към банка в трета държава, за да изпълни искане на клиента за извършване на плащане, стига това предаване да не се извършва в рамките на установено сътрудничество между двете банки.

Обратно, трансферите не биха могли да се окачествят като „засягащи отделни случаи“, когато мултинационално дружество организира обучения в център за обучение в трета държава и систематично предава личните данни на служителите, които преминават курс на обучение (напр. данни като име и длъжност, но евентуално и специфични хранителни изисквания или ограничения в подвижността). Предаването на данни, извършвано в рамките на установени взаимоотношения, се счита за системно и повторяемо, което означава, че то не засяга отделни случаи. Следователно, ако случаят е такъв, редица предавания на данни в рамките на работни отношения не могат да се основават на член 49, параграф 1, буква б).

В съответствие с член 49, параграф 3 дерогацията по параграф 1 не може да се прилага за дейности, извършвани от публични органи при упражняването на техните публични правомощия.

2.3. Предаване, необходимо за сключването или изпълнението на договор, сключен в интерес на субекта на данните между администратора и друго физическо или юридическо лице (член 49, параграф 1, буква в)

Тълкуванието на тази разпоредба е подобно на това на член 49, параграф 1, буква б), а именно, че предаването на данни на трета държава или на международна организация при липсата на решение относно адекватното ниво на защита съгласно член 45, параграф 3 или на подходящи гаранции съгласно член 46, може да се извършва единствено съгласно дерогацията по член 49, параграф 1, буква в), ако може да се счита, че то е „необходимо за сключването или изпълнението на договор, сключен в интерес на субекта на данните между администратора и друго физическо или юридическо лице“.

Освен изискването за необходимост, в съображение 111 е посочено, че трансферите на данни се извършват единствено „когато предаването **засяга отделни случаи** и е **необходимо** във връзка с договор(..)“. Следователно, освен съгласно „критерия за необходимост“, и тук предаването на лични данни по силата на тази дерогация може да се извършва само, ако то засяга отделен случай.

Необходимост на предаването на данни и сключване на договор в интерес на субекта на данните

Когато за стопански цели дадена организация е възложила на доставчици на услуги извън ЕС дейности като управлението на платежната ведомост, тази дерогация не представлява основание за предаване на данни за такива цели, тъй като не може да се установи тясна и съществена връзка между предаването и договор, сключен в интерес на субекта на данните, дори ако крайната цел на трансфера е управлението на възнаграждението на служителя²⁵. Други инструменти за предаване на данни, предвидени в глава V, могат да предоставят по-подходяща база за такива предавания, като например стандартни договорни клаузи или задължителни фирмени правила.

²⁵ Освен това предаването на данни няма да се разглежда като засягащо отделни случаи (вж. по-долу).

Предавания, засягащи отделни случаи

Освен това, лични данни могат да бъдат трансферирани въз основа на тази дерогация само, когато предаването засяга отделен случай, какъвто е случаят с дерогацията по член 49, параграф 1, буква б). Поради това, за да се прецени дали такова предаване засяга отделен случай, трябва да се приложи същия критерий²⁶.

Накрая, в съответствие с член 49, параграф 3 дерогацията по параграф 1 не може да се прилага за дейности, извършвани от публични органи при упражняването на техните публични правомощия²⁷.

2.4 Предаването е необходимо поради важни причини от обществен интерес (член 49, параграф 1, буква г)

Тази дерогация, наричана обикновено „дерогация поради важни основания от обществен интерес“, е много сходна с разпоредбата по член 26, параграф 1, буква г) от Директива 95/46/ЕО²⁸, която предвижда предаване, когато е необходимо или изисквано от закона по съображения от важен обществен интерес.

Съгласно член 49, параграф 4 само обществени интереси, признати в правото на Съюза или правото на държавата членка, чийто субект е администраторът, могат да доведат до прилагането на тази дерогация.

За прилагането на тази дерогация обаче не е достатъчно предаването на данни да се поиска (например от орган на трета държава) за разследване от обществен интерес на трета държава, което в абстрактен смисъл съществува и в правото на ЕС или на държава членка. Когато например орган на трета държава поиска предаване на данни за разследване, предназначено за борба с тероризма, самото наличие на законодателство на ЕС или законодателство на държава членка, предназначено също за борба с тероризма, не е само по себе си достатъчно основание за прилагане на член 49, параграф 1, буква г) по отношение на това предаване на данни. По-скоро, както подчертава в предишни изявления²⁹ Работната група по член 29 — предшественик на Европейския комитет по защита на данните, дерогацията се прилага само, когато от правото на ЕС или от правото на държавата членка, чийто субект е администраторът, може да се заключи също, че такива предавания на данни се разрешават за важни цели от обществен интерес, включително в духа на реципрочност с оглед на международното сътрудничество. Наличието на международно споразумение или конвенция, в която се признава определена цел и се предвижда международно сътрудничество за насърчаване на тази цел, може да бъде показател при оценката на наличието на обществен интерес съгласно член 49, параграф 1, буква г), доколкото ЕС или държавите членки са страна по това споразумение или конвенция.

Макар и прилагането на член 49, параграф 1, буква г) да е насочено предимно към публичните органи, то може да се използва и от частни субекти. Това се подкрепя от някои от примерите,

²⁶ За общото определение на термина „засягащ отделен случай“ вж. стр. 4.

²⁷ За повече информация вж. раздел 1, стр. 5 по-горе.

²⁸ ДИРЕКТИВА 95/46/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 24 октомври 1995 г. за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни

²⁹ Становище № 10/2006 на Работната група по член 29 относно обработването на лични данни от Дружеството за световни междубанкови финансови телекомуникации (SWIFT) (WP128), стр. 25.

изброени в съображение 112, в които се посочват както трансферите на данни от публични органи, така и от частни субекти³⁰.

Само по себе си същественото изискване за приложимостта на тази дерогация е констатирането на важен обществен интерес, а не естеството на организацията (публична, частна или международна организация), която предава и/или получава данните.

В съображения 111 и 112 се посочва, че тази дерогация не се ограничава до предаването на данни, „които засягат отделни случаи“³¹. Това обаче не означава, че предаванията на данни въз основа на дерогацията поради важни основания от обществен интерес по член 49, параграф 1, буква г) може да се извършват системно и в голям мащаб. По-скоро трябва да бъде спазван общият принцип, според който дерогациите, посочени в член 49, на практика не се превръщат в „правило“, а трябва да се ограничават до конкретни ситуации, и всеки износител на данни трябва да гарантира, че техния трансфер отговаря на строгия критерий за необходимост³².

Когато се извършват предавания на данни в обичайния ход на дадена стопанска дейност или практика, ЕКЗД насърчава силно всички износители на данни (по-специално публичните органи³³) да го правят в конкретна рамка, като въведат подходящи гаранции в съответствие с член 46, вместо да разчитат на дерогацията, предвидена в член 49, параграф 1, буква г).

2.5 Предаването е необходимо за установяването, упражняването или защитата на правни претенции (член 49, параграф 1, буква д)

Установяване, упражняване или защита на правни претенции

Съгласно член 49, параграф 1, буква д) данни могат да се предават, когато „*предаването е необходимо за установяването, упражняването или защитата на правни претенции*“. В съображение 111 се посочва, че трансфер на данни може да се извършва, когато „*предаването засяга отделни случаи и е необходимо във връзка с договор или правна претенция, независимо от това дали е в рамките на съдебна, административна или друга извънсъдебна процедура, включително процедура пред регулаторни органи*“. Това обхваща различни дейности, например в контекста на наказателно или административно разследване в трета държава (антитръстово законодателство, корупция, злоупотреба с вътрешна информация или подобни ситуации), при които дерогацията може да се прилага за предоставяне на данни с цел защита или за получаване на намаление или отмяна на законово предвидена глоба, напр. при антитръстови разследвания. В обхвата на тази дерогация може да попаднат също предавания на данни за целите на официални досъдебни процедури за представяне на доказателства по граждански спорове. Тя може да обхваща и действия от страна на износителя на данни за откриване на процедури в трета държава, например за започване на съдебен спор или за получаване на одобрение за сливане. Дерогацията не може да се използва, за да се обоснове предаването на лични данни въз основа само на възможността в бъдеще да бъдат образувани съдебни производства или официални процедури.

³⁰ „международен обмен на данни между органи по защита на конкуренцията, данъчни или митнически власти, органи за финансов надзор, между служби, компетентни по въпросите на социалната сигурност или общественото здраве, например в случай на проследяване на контакти при заразни болести или с цел намаляване и/или премахване на употребата на допинг в спорта.“

³¹ За общото определение на термина „засягащ отделен случай“ вж. стр. 4.

³² Вж. също стр. 3.

³³ Например органи за финансов надзор, които обменят данни в контекста на международно предаване на лични данни за целите на административното сътрудничество.

Тази дерогация може да се прилага за дейности, извършвани от публични органи при упражняването на техните публични правомощия (член 49, параграф 3).

Комбинацията от термините „правна претенция“ и „процедура“ предполага за съответната процедура да има законово основание, включително официален, правно определен процес, но не се ограничава непременно до съдебни или административни процедури („или друга извънсъдебна процедура“). Тъй като трансфера на данни трябва да бъде извършен **в рамките на** процедура, е необходимо да е налице тясна връзка между дадено предаване на данни и конкретна процедура относно съответната ситуация. Абстрактната приложимост на даден вид процедура не би била достатъчна.

Администраторите на данни и обработващите данни лица трябва да имат предвид факта, че е възможно в националното право да са предвидени т.нар. „закопи за блокиране“, които да им забраняват да предават лични данни на чуждестранни съдилища или евентуално на други чуждестранни официални органи или да ги ограничават в това действие.

Необходимост от предаването на данни

Предаването на данни може да се извършва само когато това е **необходимо** с цел установяване, упражняване или защита на съответната правна претенция. Този „критерий за необходимост“ предполага наличието на тясна и съществена връзка между въпросните данни и конкретното установяване, упражняване или защита на правната позиция³⁴. Самият интерес на органите на трета държава или евентуалната „добра воля“ да бъдат получени от органа на третата държава като такива не са достатъчни.

Въпреки че за някой износител на данни би могло да е примамливо да предаде всички значими лични данни в отговор на искане или за започването на съдебни производства, това не би било в съответствие нито с тази дерогация, нито с ОРЗД като цяло, тъй като това (в съответствие с принципа за свеждане до минимум на данните) подчертава необходимостта личните данни да са подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват.

Във връзка със съдебните производства Работната група по член 29, предшественик на Европейския комитет по защита на данните, вече е определила стъпаловиден подход по въпроса, дали личните данни следва да бъдат трансферирани, включително за прилагането на този принцип. Като първа стъпка следва да се направи внимателна оценка на това, дали в конкретния случай анонимизираните данни няма да бъдат достатъчни. Ако това не е така, би могло да се обмисли предаването на псевдонимизирани данни. Ако е необходимо да се изпратят лични данни на трета държава, тяхното значение за конкретния въпрос следва да се оцени преди предаването — така че да бъде предаден и разкрит само набор от лични данни, които в действителност са необходими.

Предавания, засягащи отделни случаи

Такива предавания следва да се извършват само ако засягат отделни случаи. За информация относно определението за засягащи отделни случаи предавания вж. съответния раздел относно „засягащите отделни случаи“ и „неповторяемите“ предавания³⁵. Износителите на данни трябва внимателно да оценяват всеки конкретен случай.

³⁴ Съображение 111: „необходимо във връзка с договор или правна претенция.“

³⁵ Страница 4

2.6. Предаването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на други лица, когато субектът на данните е физически или юридически неспособен да даде своето съгласие (член 49, параграф 1, буква е)

Дерогацията по член 49, параграф 1, буква е) очевидно се прилага, когато данните се предават, когато се налага оказването на спешна медицинска помощ и когато се счита, че такова предаване е пряко необходимо, за да се окажат необходимите медицински грижи.

Поради това трябва да бъде възможно от правна гледна точка да се предават данни (включително определени лични данни), ако например субектът на данните, докато е извън ЕС, изпадне в безсъзнание и се нуждае от спешни медицински грижи и само износител (напр. неговият личен лекар), установен в държава — членка на ЕС, е в състояние да предостави тези данни. В такива случаи законът приема, че съществува непосредствен риск от сериозна вреда за съответното физическо лице, който надделява над опасенията, свързани със защитата на данните.

Трансферът трябва да е свързан с индивидуалния интерес на субекта на данните или с този на друго лице и, когато става въпрос за данни за здравословното състояние, той трябва да бъде необходим за поставянето на основна диагноза. Съответно тази дерогация не може да се използва за обосноваване на предаването на лични медицински данни извън ЕС, ако целта на предаването не е да се третира конкретен случай на субекта на данните или този на друго лице, а например да се извършват общи медицински изследвания, които се очаква да дадат резултат едва в бъдеще.

В действителност ОРЗД не ограничава използването на тази дерогация само до физическата неприкосновеност на дадено лице, а дава например също и възможност да се включат и случаите, в които следва да бъде защитена психическата неприкосновеност на дадено лице. В този случай съответното лице също би било неспособно — физически или юридически — да даде своето съгласие личните му данни да бъдат предадени. Освен това засегнатото лице, чиито лични данни са предмет на предаването, трябва изрично да не е в състояние да даде съгласието си — физически или юридически — за това предаване.

Въпреки това, когато субектът на данни може да вземе валидно решение и неговото съгласие може да бъде поискано, тогава тази дерогация не може да се приложи.

Така например, когато личните данни са необходими за предотвратяването на съдебно отстранение от имот, това не попада в обхвата на тази дерогация, тъй като, въпреки че жилището се счита за жизненоважен интерес, съответното лице може да даде своето съгласие личните му данни да бъдат предадени.

Тази способност да се вземе валидно решение може да зависи от физическата, психическата, но и от юридическата неспособност. Без да се засягат националните механизми за представителство, юридическата неспособност може да включва например случая на ненавършило пълнолетие лице. Тази юридическата неспособност трябва да бъде доказана, в зависимост от случая, или чрез медицинско удостоверение за психическата неспособност на съответното лице, или чрез официален документ, потвърждаващ правното положение на съответното лице.

Трансферът на данни на международна хуманитарна организация, необходим за изпълнението на задача по силата на Женевските конвенции или в съответствие с международното

хуманитарно право, приложимо в условията на военни конфликти, също може да попадне в обхвата на член 49, параграф 1, буква е), вж. съображение 112. И в този случай лицето трябва да бъде физически или юридически неспособно да даде своето съгласие.

Предаването на лични данни след настъпването на природни бедствия и в контекста на предоставяне на лична информация на субекти, и лица за целите на спасителните операции (например на роднините на жертвите на бедствия, както и на държавни служби и служби за спешно реагиране) може да бъде обосновано съгласно тази дерогация. Такива непредвидени събития (наводнения, земетресения, урагани и т.н.) могат да оправдаят спешното предаване на определени лични данни, например, за да се установят местоположението и състоянието на жертвите. В такива ситуации се счита, че съответният субект на данните не може да даде своето съгласие личните му данни да бъдат предадени.

2.7. Предаване от публичен регистър (член 49, параграф 1, буква ж) и член 49, параграф 2)

Член 49, параграф 1, буква ж) и член 49, параграф 2 позволяват предаването на лични данни от регистри при определени условия. По принцип регистър означава „(писмен) запис, в който се съдържат редовни вписвания на данни или бележки“ или като „официален списък или запис на имена или данни“³⁶, като в контекста на член 49 даден регистър може да бъде в аналогов или електронен формат.

Съгласно правото на Съюза или на държава членка въпросният регистър трябва да е предназначен да предоставя информация на обществеността. Следователно, частните регистри (тези, за които отговарят частни субекти) са извън обхвата на тази дерогация (например частните регистри, чрез които се оценява кредитоспособността).

Регистърът трябва да бъде достъпен за справки от:

- а) обществеността като цяло или
- б) всяко лице, което може да докаже, че има законен интерес за това.

Това могат да бъдат например регистри на дружества, регистри на сдружения, регистри за съдимост, кадастри или регистри на превозни средства.

В допълнение към общите изисквания по отношение на създаването на самите регистри, предаванията от тези регистри могат да се правят само ако и доколкото във всеки конкретен случай са изпълнени условията за извършване на справка, установени в правото на Съюза или на държава членка (относно тези общи условия, вж. член 49, параграф 1, буква ж).

Администраторите на данни и обработващите данни лица, които желаят да предадат лични данни съгласно тази дерогация, трябва да имат предвид, че трансферът не може да включва всички лични данни или всички категории лични данни, съдържащи се в регистъра (член 49, параграф 2). Когато предоставянето се извършва от регистър, създаден по силата на закона и предназначен за справка от лица, които имат законен интерес, предаването се извършва единствено по искане на тези лица или ако те са получатели, като се вземат предвид интересите и основните права на субектите на данните³⁷. За всеки отделен случай, когато преценяват дали

³⁶ Речник „Merriam Webster“, <https://www.merriam-webster.com/dictionary/register> (22.1.2018 г.);

Оксфордски речник, <https://en.oxforddictionaries.com/definition/register> (22.1.2018 г.).

³⁷ Съображение 111 от ОРЗД

предаването е целесъобразно, износителите на данни винаги трябва да вземат предвид интересите и правата на физическите лица.

По-нататъшното използване на личните данни от такива регистри, както е посочено по-горе, може да се извършва само в съответствие с приложимото право за защита на данните.

Тази дерогация може да се прилага и за дейности, извършвани от публични органи при упражняването на техните публични правомощия (член 49, параграф 3).

2.8. Неоспорими законни интереси (член 49, параграф 1, втора алинея)

С член 49, параграф 1, втора алинея се въвежда нова дерогация, която преди това не е била включена в Директивата. При редица специфични, изрично изброени условия, личните данни могат да бъдат предавани, ако това е необходимо за целите на неоспоримите законни интереси, преследвани от износителя на данни.

Тази дерогация се предвижда от закона като крайна мярка, тъй като тя ще се прилага само когато *„предаването не може да се основава на разпоредба на членове 45 или 46, включително разпоредби относно задължителни фирмени правила, и не е приложима нито една от дерогациите в особени случаи“*³⁸.

Този стъпаловиден подход за преценка на използването на дерогации като основание за предавания налага да се разгледа въпросът, дали е възможно използването на инструмент за трансфер, предвиден в член 45 или член 46, или някоя от специфичните дерогации, предвидени в член 49, параграф 1, първа алинея, преди да се прибегне до дерогацията по член 49, параграф 1, втора алинея. Тя може да се използва само в останалите случаи съгласно съображение 113 и зависи от значителен брой условия, изрично определени от закона. В съответствие с принципа на отчетност, установен в ОРЗД³⁹, износителят на данни трябва да бъде в състояние да докаже, че не е било възможно предоставянето на данни да бъде извършено с подходящи гаранции съгласно член 46, нито да бъде приложена някоя от дерогациите, съдържащи се в член 49, параграф 1, първа алинея.

Това означава, че износителят на данни може да докаже, че е имало сериозни опити в това отношение, като вземе предвид обстоятелствата при предаването на данните. Така например, в зависимост от случая, това може да включва доказване, че е направена проверка, дали трансфера на данни може да бъде извършен въз основа на изричното съгласие на лицата данните да бъдат предадени съгласно член 49, параграф 1, буква а). При някои обстоятелства обаче използването на други инструменти може да не е практически възможно. Някои видове подходящи гаранции съгласно член 46 може например да не са реалистичен вариант за износител на данни, който е малко или средно предприятие⁴⁰. Такъв може да бъде случаят, когато вносителят на данни изрично е отказал да сключи договор за предаване на данни въз основа на стандартни клаузи за защита на данните (член 46, параграф 2, буква в) и не съществува друг вариант (включително, в зависимост от случая, избора на различен „вносител на данни“) — вж. също параграфа по-долу относно „неоспоримите“ законни интереси.

Неоспорими законни интереси на администратора на данни

³⁸ Член 49, параграф 1, втора алинея от ОРЗД.

³⁹ Член 5, параграф 2 и член 24, параграф 1

⁴⁰ Задължителните фирмени правила например често не са осъществим вариант за малките и средните предприятия поради значителните административни инвестиции, които предполагат.

Съгласно формулировката на дерогацията предаването трябва да е необходимо за целите на преследването на неоспоримите законни интереси на администратора на данни, пред които нямат преимущество интересите или правата и свободите на субекта на данните. Не се вземат предвид нито интересите на износителя на данни в качеството му на обработващ данните, нито интересите на вносителя на данни.

Освен това от значение са само интересите, които могат да бъдат признати като „неоспорими“, а това значително ограничава приложното поле на дерогацията, тъй като не всички възможни „законни интереси“ по член 6, параграф 1, буква е) ще се прилагат тук. Ще се прилага всъщност определен по-висок праг, който налага неоспоримият законен интерес на администратора на данни да бъде от съществено значение за него. Такъв може да бъде случаят например, когато администратор на данни е принуден да предаде личните данни, за да защити своята организация или системи от тежки непосредствени вреди или от тежко наказание, което би засегнало сериозно неговата стопанска дейност.

Неповторяемост

В съответствие с изричната му формулировка член 49, параграф 1, втора алинея може да се прилага само за предаване, което не е повторяемо⁴¹.

Ограничен брой субекти на данни

Освен това, трансферът трябва да засяга само ограничен брой субекти на данните. Не е определен праг, изразен като абсолютна стойност, тъй като той ще зависи от контекста, но броят на субектите на данните трябва да бъде подходящо малък, като се има предвид видът на въпросното предаване.

В практиката понятието „ограничен брой субекти на данни“ зависи от конкретния случай. Например, ако даден администратор на данни трябва да предостави лични данни, за да открие уникален и сериозен инцидент във връзка със сигурността и да защити организацията си, въпросът тук ще бъде данните на колко на брой служители трябва да предаде администраторът на данни, за да се постигне този неоспорим законен интерес.

За да се приложи дерогацията, този трансфер не следва да засяга всички служители на администратора на данни, а само определен ограничен брой от тях.

Постигане на баланс между „неоспоримите законни интереси на администратора на данни“ и „интересите или правата и свободите на субекта на данните“ въз основа на оценка на всички обстоятелства, свързани с предаването на данни, и осигуряване на подходящи гаранции

Като допълнително изискване трябва да се извърши тест за баланса между преследваните (неоспорими) законни интереси на износителя на данни и интересите или правата и свободите на субекта на данните. В тази връзка законът изрично изисква от износителя на данни да направи оценка на всички обстоятелства на въпросното предаване на данни и въз основа на тази оценка да предостави „подходящи гаранции“ относно защитата на предоставените данни. Това изискване подчертава специалната роля, която могат да имат гаранциите, като намаляват прекомерното въздействие от предаването на данните върху субектите на данните и евентуално

⁴¹ За повече информация относно термина „неповторяемост“ вж. стр. 4.

повлияват на баланса между правата и интересите, доколкото законните интереси на администратора остават с преимущество⁴².

Що се отнася до интересите, правата и свободите на субекта на данните, които трябва да бъдат взети под внимание, възможните отрицателни ефекти, т.е. рисковете от предаването на данни за който и да е (законен) интерес на субекта на данните, трябва да бъдат внимателно прогнозирани и оценени, като се вземе предвид тяхната вероятност и тежест⁴³. В това отношение трябва да се вземат предвид, по-конкретно, всички възможни вреди (физически и материални, но също така и нематериални, като например вреди, свързани със загубата на репутация)⁴⁴. При оценката на тези рискове и на това какво при дадените обстоятелства може да се счита за „подходящи гаранции“ за правата и свободите на субекта на данните, износителят на данни трябва да вземе предвид по-специално естеството на данните, целта и продължителността на обработването им, както и ситуацията в държавата на произход, третата държава и държавата на крайното местоназначение на предаването, ако има такава⁴⁵.

Освен това в закона се изисква износителят на данни да прилага допълнителни мерки като гаранции, за да се сведат до минимум установените рискове, причинени от предаването на данни за субекта на данните⁴⁶. Това е установено от закона като задължително изискване, от което следва, че при липсата на допълнителни гаранции интересите на администратора при предаването на данните ще бъдат обезсилени от интересите или правата и свободите на съответния субект на данните⁴⁷. Що се отнася до естеството на тези гаранции, не е възможно да се определят общи изисквания, приложими към всички случаи в това отношение, тъй като те ще зависят в голяма степен от въпросното конкретно предаване на данни. В зависимост от случая гаранциите могат да включват например мерки, целящи да осигурят заличаването на данните възможно най-скоро след предоставянето им, или ограничаване на целите, за които данните могат да бъдат обработвани след трансфера. Особено внимание следва да се обърне на това дали може да е достатъчно да се предадат псевдонимизирани или криптирани данни⁴⁸. Освен това следва да бъдат разгледани техническите и организационните мерки, които имат за цел да

⁴² Важната роля на гаранциите в контекста на постигането на баланс между интересите на администратора на данни и субектите на данни вече е подчертана в документ WP 217 на Работната група по член 29, стр. 31.

⁴³ Вж. съображение 75: „*Рискът за правата и свободите на физическите лица, с различна вероятност и тежест [...]*“

⁴⁴ Вж. съображение 75: „*Рискът за правата и свободите на физическите лица, с различна вероятност и тежест, може да произтича от обработване на лични данни, което би могло да доведе до физически, материални или нематериални вреди.*“

⁴⁵ Съображение 113

⁴⁶ Макар че в контекста на „обикновения“ тест за баланс, предвиден от закона, такива (допълнителни) мерки може да не са необходими при всеки случай (вж. Работния документ на Работната група по член 29 относно проект на ad hoc договорни клаузи между „обработващ данни в ЕС и обработващ данни подизпълнител извън ЕС“, (WP214), стр. 41), формулировката в член 49, параграф 1, втора алинея навежда на мисълта, че допълнителните мерки са задължителни, за да може предаването на данни да издържи на „теста за баланс“ и следователно да бъде осъществимо съгласно дерогацията.

⁴⁷ Макар че в контекста на „обикновения“ тест за баланс, предвиден от закона, такива (допълнителни) мерки може да не са необходими при всеки случай (вж. Становище 06/2014 на Работната група по член 29 относно понятието за законни интереси на администратора на лични данни съгласно член 7 от Директива 95/46/ЕО“, (WP217), стр. 41), формулировката в член 49, параграф 1, втора алинея навежда на мисълта, че допълнителните мерки са задължителни, за да може предаването на данни да издържи на „теста за баланс“ и следователно да бъде осъществимо съгласно дерогацията.

⁴⁸ За други примери за възможни гаранции вж. Работния документ на Работната група по член 29 относно проект на ad hoc договорни клаузи между „обработващ данни в ЕС и обработващ данни подизпълнител извън ЕС“, (WP214), стр. 41, стр. 41—43.

се гарантира, че трансферираните данни не могат да се използват за цели, различни от строго предвидените от износителя на данните.

Уведомяване на надзорния орган

Задължението за уведомяване на надзорния орган не означава, че той трябва да разреши предаването на данните, а по-скоро служи като допълнителна предпазна мярка, тъй като се дава възможност на надзорния орган да оцени предаването на данните (ако счете това за целесъобразно) от гледна точка на евентуалното му въздействие върху правата и свободите на засегнатите субекти на данните. Като част от спазването на принципа на отчетност се препоръчва износителят на данни да записва всички аспекти, свързани с предаването на данни, напр. преследваните законни интереси, „конкуриращите се“ интереси на физическото лице, естеството на предаваните данни и целта на трансфера.

Предоставяне на субекта на данните на информация за предаването и за преследваните неоспорими законни интереси

Администраторът на данни трябва да информира субекта на данните за предаването и за преследваните неоспорими законни интереси. Тази информация трябва да бъде предоставена в допълнение към информацията, която се изисква да бъде предоставена съгласно членове 13 и 14 от ОРЗД.

За Европейския комитет по защита на данните,

Председател

(Andrea Jelinek)